

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Δεκατέσσαρες Ὀκτώβρη
κι' ὁποῖος ἔχασε νὰ τὸ βῆρη.

Ἐξήντα δύο σὺν ἐνιακόσα,
γιὰ Χοχενλόε λιμάρ' ἢ γλῶσσα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μεστον ῥῶδων
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται τῶρα τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμός,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.

Βίβλος ποικιλωτάτων ἀπομνημονευμάτων.

Ὁ ρέκτης Φασουλῆς, δ' γνούς τὰ διπλωματικά,
ἰδὼν μετὰ τοῦ φίλου του, τοῦ γνωστικοῦ κυρίου,
καὶ τ' Ἀπομνημονεύματα τ' Ἀποκαλυπτικά
τοῦ Χοχενλόε τοῦ τρανοῦ, τοῦ πρὶν Καγκελαρίου,
ποῦ τόσον κάνουν κατ' αὐτάς
εἰς τὴν Εὐρώπην κρότον,
κι' ἐξήγειραν συζητητάς
καὶ λόλους ἐκ τῶν πρώτων.

Ἰδὼν πῶς ἔγιναν αὐτὰ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας
εἰς τὰς μεγάλας καὶ μικρὰς τῶν Βασιλείων σφίρας,
πῶς σχολιάζονται κι' ἐδῶ, στοὺς κύκλους τῆς Ἀθήνας
ἀπὸ πολλοὺς κηφήνας.

Ὁ ξύλινος κηφὴν ἰδὼν
ἐν μέσῳ τῶν παντοειδῶν
τοῦ κράτους ὑποθέσεων
καὶ τῶν ποικίλων σχέσεων
πῶς ἀπομνημονεύματα συμφέρεϊ νὰ συγγράψῃ
κι' αὐτὸς ὁ διπλωμάτας γνούς
ἀκάρδους, κρύους καὶ στυγνοῦς,
καὶ σὰν τὸν Καγκελάριον νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ.

Καὶ τοῦτος τὴν ὑφήλιον
ζητῶν νὰ τὴν θαμβώσῃ,
πρὸ πάντων τὸ Βασίλειον
ἡμῶν νὰ ξεστραβώσῃ,

ποῦ μὲ τὸ στόμα κεχηνὸς
τὴν προστασίαν καθενὸς
μεγάλου διακονεῖ,
καὶ φίλους ἀνιχνεύει.

Ἰδὼν σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,
τοὺς κατὰ πάντα σοβαροὺς,
ποῦ τῆς Ἑλλάδος τῆς πτωχῆς ἀργοῦν τὰ Βουλευτήρια,
πῶς πρέπει ν' ἀποκαλυφθοῦν διπλωματῶν μυστήρια,
λησμονηθέντα πρὸ πολλοῦ
καὶ μένοντα σὺν σκότος,
καὶ σὺν Ρωμαίϊκο κι' ἄλλου
γι' αὐτὰ νὰ γίνῃ κρότος.

Πρὸς τούτοις καὶ τοῦ σύμπαντος τὴν δρᾶσιν μελετήσας
τὴν φανεράν καὶ τὴν κρυφὴν,
μὰ καὶ τὴν γνώμην τὴν σοφὴν
τοῦ Περικλῆ ζητήσας,
ἐπῆρε πέναν καὶ χαρτὶ καὶ κόκκινο μελάνι
τὸν κόσμον νὰ τρελλάνῃ.

Κι' ἐπεκαλέσθη πνεύματα
καὶ τ' Ἀπομνημονεύματα
συνέγραψεν αὐτὰ
μ' ἐμβρίθειαν Σοφῆα.

« Ἀκούσετε τὸν Φασουλῆ, παιδιὰ μου, δαφνηφόρα,
ποῦ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Χοχενλόε τῶρα
μετὰ σπουδῆς διαβάζει,
καὶ τοῦ γανόνου τὰ μὲλα,
καὶ μόνος του περὶ πολλὰ
νυχθημερὸν τυρβάζει.

Τί κόσμος ἀνυπόφορος, τί κόσμος λαοπλάνος,
φεύγῃς καὶ καλποῦζανος.

Βεβαίως θα γνωρίζετε
πώς σ' εγείψε ψευτιάς στηρίζεται
ή κάθε πολιτεία.

Και καθεμία πονηριά
κι' ανήθικη κατεργαριά
την λέν διπλωματία.

"Όλο και ψιθυρίσματα για τών μικρών την τύχη
και τρεις φορές αλλοίμονο σ' εκείνον όπου νύχι
δεν έχει να ξυστή
και κάπου να πιαστή.

Με σπαθί και τρικαντό
να διπλωματών κεφάλια,
πού τους πέρνουν σ' το κοντό
οί μικροί με παρακάλια.

Τό μου μου, τό φι φι φι
κάθε σφαίραν συνταράττει,
και χορεύουν σ' το ταψί
τά μικρά του κόσμου κράτη.

Σκάνδαλα, κατεργαριάς,
χίλιαις δού κουσκουσουριάς
των τρανών των μακροθύμων,
πού βρύνουν και σημαίνουν,
εις την ράχη των άσχημων
κάθε τόσο ξεθυμαίνουν.

Είδα μεγαλοκεφάλους
κάθε σφαίρας ύψηλούς,
είδα Κάισαρας μεγάλους,
Ήγεμόνας, Βασιλείς.

Είδα και Καγκελάριους
κι' άλλους σοβαρούς κυρίους,
πού κλωτσούν τής ξεπεσούρας,
για μονάχη των δουλειά
νάχουν την κουτσομπολιά
σαν γυναίκες κουσκουσουριάς.

Κουσκουσουριάς έδω κι' έκει,
κι' ή τέχνη ή διπλωματική
για σύμβολό της σήμερα βαστά σε κάθε χέρι
κατάστιχο τσιφούτη,
κι' άπό' σεις έπεσαν πληγαίς σ' το Φαραώ τά μέρη
χειρότερείναι τούτη.

Διπλωματία Σάυλωκ τόν κόσμο κυβερνά
κι' άναρχικούς γεννά.
Διπλωματία Σάυλωκ, πού διόλου δεν την μέλει
για σκλάβων κοπετούς,
και μόνο λίτραις κρέατος καθώς εκείνον θέλει
να κόψη κι' άπ' αυτούς.

Με τής χρυσάς της τής στολαίς και με τά τρικαντά της
μάς δίνει σιλετιά,
με τά βρωμοτεφτέρια της και τά συμφέροντά της
μάς λύσσαζε ταυτιά.

Αιώνια συμφέροντα μεγάλα και ποικίλα
μάς κοπανίζ' ή σκύλα.

Οί διπλωμάται σήμερα για' αυτά χαλούν το χρώμα των,
για' αυτά τόν κόσμο πνίγουν,
για' αυτά τó μαύρο στόμα των
τά πυροβόλ' άνοίγουν.

Συμφέροντα, συμφέροντα, και τούς βωμούς αυτών
ας τούς ποτίσουν μ' αίματα
δυστυχισμένα θρέμματα
πόνων πολυετών.

Δεν είναι πλέον πόλεμος κανέναν έσρος,
μονάχα για' συμφέροντα μυκᾶται στυγρός.
Συμφέροντα συμφέροντα με τó μονόκλ' σ' το μάτι,
μά και με πάταγον βροντής,
να μόνη σκέψις και φροντίς
του κάθε διπλωμάτη.

Για' αυτά σφαδάζει μ' όπλισμούς ή κάθε πολιτεία,
και μόνον ή Ρωμαίικη λογοδιπλωματία
ποτέ δεν έδωσε για' αυτά
μήτε δού κάλπικα λεφτά.

Έκείνη μόνον ύψηλή
ποτέ για' τέτοια δεν' μιλεί,
πλήν ιδεώδης αίρεται
κι' είς άλλας σφαίρας φέρεται.

Έκείνη για' συμφέροντα δεν έχει χαμπάραι,
δεν ύποφέρει, δεν πονεί,
μά πάντα τά περιφρονεί
και τά κλωτσά σαν ράχη.

Για' αυτά δεν παροξύνεται και μήτε παροξύνει,
μήτε ξεπαρδαλόνεται,
μά' σ' τη λιακάδ' άπλόνεται,
και μακαρίως την κυττώ τά νύχια της να ξύνει.

Τόν νού των οί Μινίστροι μας για' αυτά δεν βασανίζουν,
πολύ χυδαία τά θαρρούν
κι' άπό' τούς ξένους καρτερούν
να τούς τά κανονίζουν.

Ίδου φωνάζω μά φορά
διπλωματία σοβαρά,
πού δεν την έφθασε κανείς,
κι' όχι χυδαία κι' άγενής
κι' Έβραίικη κι' έμπορικη
καθώς την Ευρωπαϊκή.

Ίδου Μινίστροι με μαλαά,
πού βλέπουν πάντα σ' τή ύψηλά,
και για' ραχάτι συζητούν
με κάθε παρλαπίπα,
κι' άλλους τó φίδι παραιτούν
να βγάλουν άπ' την τρύπα.

Τό ξυλένιο τó πλάσμα και τού Βίσμαρκ τó φάσμα.

Κ' έγω με τούς Μινίστρος μας άπλόνομαι μακάριος,
κ' είδα μεγάλο φάντασμα μ' προστά μου να σιμώνη,
κι' ήτον ή Βίσμαρκ ή φρικτός, ή μέγας Καγκελάριος,
κι' ή μόρη μου κιντρίνισε κι' έγινε σαν λεμόνι.

Τι να πᾶς, πῶ, μωρέ παιδιά, μού' φάνηκε σαν δήμιος
κι' έχθρός μας λυσσαλέος,
κι' έίπε πῶς σ' το Ρωμαίικο κανείς δεν είναι τίμιος
εκτός του Βασιλέως.

Τότε μπουρίνα, βρέ παιδιά, μ' έπιάσανε μεγάλα
και τούπα βράζων έκ θυμού:
χέρ' Όθων Βίσμαρκ, ένθυμού
πῶς έλεγε κι' ό γάϊδαρος τόν πετεινό κεφάλια.

Ξέρω, χέρ' Όθωνα, πού λές
πῶς μάς έπότιζες χολαίς,
ξέρω πῶς σ' έδαμόνιζαν οί Μαρκθωνομάχοι,
ξέρω πῶς πάντα τούς φτωχούς τούς είχες σ' το στομάχι.

Ξέρω πῶς για' τούς Έλληνες δεν σ' έμελε κουκουτσι,
άλλα κι' αυτοί, χέρ' Όθωνα, με νκργίλε μαρκουτσι
σ' έγράφανε νυχήμερόν σ' το κάθε των παπουτσι.

Ξέρω πῶς ήσουν σιδηρούς
σ' των μεγάλων τούς καιρούς,
κι' έλεγε κι' έβεβαίωνες συχνά, φαρμακομύτη,
πῶς μάς γωνιά του κήπου σου δεν δίνεις για' τήν Κρήτη.

Ξέρω πῶς όλοι σ' έτρεμαν και σούκαναν μετάνοια,
ξέρω πῶς είχες πάντοτε διαβολεμένο νού,
κι' είς όλους διεκήρυττες ότι για' τά Βαλκάνια
δεν θυσιάζεις κόκκαλα κι' ένός Πομερανού.

Γνωρίζω πῶς και σώματος μεγάλην είχες ρώμην,
κι' άν τόσοι σ' άπεθαύμαζαν, έγω σ' άπεστρεφόμενη,
γιατ' ήσαν λόγχαίς πίσω σου, γιατ' ήσαν Κρούπ κανόνια,
και λόγους έλεγες πικρούς
κι' έδειχνες πάντα σ' τους μικρούς
μεγάλη καταφρόνια.

"Αν τόσαις λόγχαίς Πρωσικαίς
δεν άστραφταν σιμά σου,
θα ρρῶ πῶς θάσουν τένεκές,
χωρίς τρομάρας, ξαφνικαίς
να φέρνη τόνουά σου.

Έκείναις σούδιναν μεγάλο και δύναμι και γλώσσα
να λές βρισόμα τῶσα.

Για' τούταις μόνο σ' έτρεψε τού συμπαντος ή κτίσις
κι' έσχολιάζοντο παντού κουβένταις σου χαζαίς,
μά δῶστε λόγχαίς και π' έμεις, και τότε να με φτύσης
άν Όθων Βίσμαρκ δεν γενή κι' ό Κόντες κι' ό Σκουζές.

Με τούταις εφρανεύεσο των άσχημών τής τύχαις,
ού μήν, μεγάλη κεφαλή,
ξέρω πῶς έφρανες πολύ,
μά και κρασοκατάναυς σ' τή νότα πῶς είχες.

Τόν μάγκανο τής τύχης μας μηδαινοί γυρίζομε,
και ξέρω πῶς άκούμα
και μες σ' τής γῆς τó χῶμα
θα σκυλοβρίζες τούς Ρωμῆους, μά δεν σε συνερίζομαι.

Τώρα, χέρ' Οθων, κι' οί μικροί δὲν σκύβουν κι' οί μεγάλοι
 ἔμπρὸς στὰ δικά του νεύματα,
 κι' ὁ Χοχενλός σ' ἔφερε στὴν μνήμη μας καὶ πάλι
 μὲ τὰ πομνημονεύματα.

Ὁ νοῦς σου, Καγκελάριε, τί δὲν ἐδυσσοδόμει,
 κι' ἂν μ' ὅσ' ἀπεκαλύφθησαν ἐξούσες τὼρ' ἀκόμη
 θὰ σ' ἔκανα μὲς στὸν Ρωμὴ τῶν σκουπιδιῶν σκουπίδι
 μὲ κλασικὸ βρισίδι.

Σὰν νὰ μὴ φθάνουν' στοὺς Ρωμηοὺς τῶν ζώντων ἢ βρισχᾶς
 κι' ἢ μούντζαις κι' ἢ φτυσιᾶς,
 ἀκοῦνε τούτους τοὺς καιροὺς βουβοὶ καὶ ζαρωμένοι
 κι' ὅποσα ζῶντες ἔλεγαν γι' αὐτοὺς οἱ πεθαμμένοι.

Ἄλλ' ἂν ἡρνήθης' στοὺς Ρωμηοὺς τιμὴν ἀνεξαίρετως,
 κι' ἂν εἶπες τότε τὸ καὶ τὸ
 πάθος γιὰ σένα δὲν κρατῶ,
 μήτε κι' ὁ Περικλῆτος.

Ἀδίκησες πολὺ σκληρὰ καὶ τὸ δικό μας γένος,
 ἀλλ' ὅμως τοῦτο δι' ἐμοῦ
 φωνάζει: μᾶλιν χέρ, κοιμοῦ
 ὅτ' ἡ γῆ συχωρεμένος.

Κι' ἂν ἐφορτώνεσο καὶ σὺ
 ὅτ' ἡ δόξα μας τὴ ράχη,
 μὰ πέφτουνε κι' οἱ κολοσσοί,
 γκρεμίζονται κι' οἱ βράχοι.

Κι' ἐγὼ μ' ἐκείνην τὴν γνωστὴν κινάθραν τοῦ Μενίππου
 νεκροὺς θριάμβους χαιρετῶ
 καὶ κυνικῶς τσαλαπατῶ
 ρόδα φυλλορροήσαντα τοῦ μαραμμένου κήπου.

Ὁ ξύλινος Παρίας κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας.

Αὐτὰ στὸν Βίσμαρκ ἔψαλα μ' ἀνωρθωμένην κόμην
 καὶ τοῦδ' ὡσα διὰ παντὸς ἀμαρτιῶν συγγνώμην,
 κι' αὐτὸς γελῶντας ἔβαλε μιὰ πιθαμὴ στὴ μύτη του
 κι' ἐγύρισε στὸν τάφο του, ποῦ λὲς πῶς ἦταν σπῆτι του.

Τὸν ἔλousα πατόκορφα, κι' εἶδα μετ' ἀπορίας
 καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν τῆς Καντερβουρίας,
 τὸν ἀληθῶς σεβάσμιον, τὸν ἀληθῶς αἰθέριον,
 ποῦ τὸν ἐδῶ παρήγγειλε τῶν Ἀγγλῶν ἐφημέριον
 εἰς τὸν Μητροπολίτη μας νὰ πῇ χωρὶς προσχήματα,
 τυχούσης εὐκαιρίας,
 πῶς μέσα σὲ πολιτικὰ δὲν χώνεται ζητήματα
 κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας.

Δὲν πρέπει κι' ὁ τῶν Ἀθηνῶν
 νὰ δυσχεραστῇ,
 γιὰ τ' εἶναι λίαν πιθανόν
 νὰ παρεξηγηθῇ

κι' ὁ Χριστιανικώτατος ὁ τῆς Καντερβουρίας
 ἂν κἀνὴ πῶς ὀργίζεται κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Κι' ἂν Ἐκκλησιαστὴς ὁ Βούλγαρος ἀρπάξῃ καὶ Σχολεῖα
 κι' ἂν καταισχύνη τὰ γὰρ
 κι' ἂν ὀδηγοῦνται σφάγια
 μέσα σὲ μακελλεῖα.

Κι' αἰμοχαρὴς ἂν μαίνεται κι' ἀφρίζῃ παραφρόνως
 κάθε Δραγουλεφ ἀγριος, μὲ γεῖα του καὶ χαρὰ του...
 κανεὶς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς γραίας Ἀλβιόνας
 ποτὲ σὲ τέτοια δὲν μπορεῖ νὰ χώνῃ τὴν οὐρά του.

Λαμπρὸς Ἀρχιεπίσκοπος, μεγάλ' ἢ καλωσύνη του,
 κι' ἐξύμνησα τὸν γέροντα,
 ποῦ κανονίζει μιὰ χαρὰ τὴν Χριστιανωσύνη του
 μὲ τ' Ἀγγλικὰ συμφέροντα.

Κι' αὐτὰ δὲν θέλουν σήμερα φυλετικούς ἀγῶνας
 καὶ σώματ' ἀμυνόμενα μ' Ἑλληνομακεδόνας,
 κι' αὐτὰ φωνάζουν πρὸς αὐτοὺς: τοὺς πόθους σας νὰ κλέψω
 καὶ στῶν Βουλγάρων τὰ σπαθιά τὸν σβέρκο σας νὰ σπῶ.

Κι' ἂν μ' αἷμα χέρσοι κι' ἄγονοι καταρδευθοῦν ἀγροί
 σεῖς μόνο νὰ κυττάζετε καὶ νὰ μὴ λέτε γρῶ,
 γιὰ τὴν Ἀλβιόνα σας καθόλου δὲν συμφέρει
 καθὼς οἱ Βούλγαροι θρασεῖς
 ν' ἀντιστηκῶντε καὶ σεῖς
 κατὰ Βουλγάρων χέρι.

Εἰς τὴν ὀργὴν σὰν φρόνιμοι δώστε φρονίμως τόπον
 καὶ μὴ Μακεδονίας,
 γιὰ νὰ χεστε καὶ τὴν εὐχὴ τῶν Ἀρχιεπισκόπων
 ὅλης τῆς Βρετανίας.

Πρὸς ἄμυναν κι' ἐκδίκησιν μὴ δείχνετε προσπάθειαν,
 θωρακισθῆτε σήμερα μὲ στωϊκὴν ἀπάθειαν,
 ἂν τὴν ἀγάπην θέλετε τῆς γραίας Ἀλβιόνας,
 τῆς ἀληθῶς Χριστιανῆς
 καὶ τῶν Ρωμῶν παντοτεινῆς
 καὶ μόνης κηδεμόνος.

Δὲν πρέπει βάρβαροι καὶ σεῖς νὰ φαίνεσθε σ' ἐκείνους
 ὑβρίζετε τοὺς μοναχὰ καθάρματα, βαρβάρους...
 σεῖς ἔχετε καὶ Στάδια κι' Ἀγῶνας καὶ κοτίνους
 καὶ θέλετε νὰ πιάνεσθε μὲ τοὺς βρωμο-Βουλγάρους;
 Σεῖς μὲ τὸ φῶς φωτίζεσθε μεγάλης ἱστορίας
 καὶ θέλετε τὴν συνδρομὴν τοῦ τῆς Καντερβουρίας;

Χαῖρε, Πανιερώτατε, ποῦ στέκεσαι ψηλά...
 πῶς πᾶνε τὰ συμφέροντα;... τὰ λὲς πολὺ καλά.
 Στῆς φοικαῖς τῆς αἵματ' ἡραῖς
 ἀπόνως εὐωχῆσου,
 κι' εὐλόγησέ με τρεῖς φορές
 καὶ δός μου τὴν εὐχὴ σου.

Κι' ἐφίλησα τὸ χέρι του πρὸς ἐνδειξιν τιμῆς
 κι' εἶπα σὲ Λαῖδες μερικαῖς καὶ σὲ καμπόσας Μῆς
 ποὺ χουν κι' ἐκείναις ῥάματα γιὰ τὸν Ρωμῶν τῆς
 γιὰ τὴν σὰς ἐπλάσαν καὶ σὰς μὲ τοὺς Βουλγάρους λῶσαι
 κρίμα τοῦ κοκκινίζετε καθὼς τῆς παπαρουνῆς
 ὅταν σὰς λέν γι' ἀσπρόρροχα, βροχιά καὶ ποκαμίσαι.

Εἶπα, κι' αὐταῖς μὲ λύγισμα καὶ μὲ Σιλφιδος χῆμα
 στὸν Περικλῆτο μ' ἔστειλαν καὶ μούδασε στηλῆται.